

219.

240

Handwritten text on a yellow label, possibly including a name and a date.

Handwritten text on a blue label, possibly including a name and a date.

219.
iii

240

Billikessed.

—
Essimenne lebt.

—
Perno-linnas 1814.

Trükkitud Kottare Marquardtii jures.

Ist ju drucken erlaube worden.

Pernau, den 1. März 1814.

J. E. P. Stender,
Censor.

I.

Waene ning riffas.

Sa maggad pehmes modis;
Ma maggan rohho peäl;
So pallet näitab pegel;
Mo pallet jöggi teal;
So al on jalla tekkid;
Meul maad on asruda;
Sind joorwad kallid winad;
Mind wessi maksota.
So ümber uhked mürid;
Mo ümber taewa tuul;
Sa ostad kännad kuiud;
Weel kännamad on mul:

Sind tewad himmud haigeks;
Mul terwis allari:

Sind palga teenrid hoidwad:
Mo koer mind surmani.

Sa ninud māngi jures;
Mul unneks jde rānt:

Sa kuled lauljad, māngjad;
Mul linde heāl mo māng:

So film on wabhest pimme;
Mo paistab selgeste:

So palle karw on ostud;
Mo muido punnane.

Lonkjad.

Jo ammo olli ka üks ma,
Kus leida polnud ainust ka,
Kes mitte lonkaks, kui ta astus,
Eh! kennelt kuuldi selge wastus;
Waid sedda peti kannaks weel.
Üks woðras nāggi sedda seäl,
Ja mõtles: Wõttad sa siin kāia, kullaks
imme!

Kes sest ei hoiaks, kül se on ka pimme!

Jalg jallalt hakkas ta niisid uhkest astuma.
Keik wõtsid temma peäle watada
Ja naerdes takkistastid nemmad lonkades:
Ep olle terwe jallaga se mees!

Niisid woðras arwas digussaks,
Et naerule ta naero wasto teeks.
Kül teitel, hūdis ta, ja mitte minno polest
Jalg tulleb arstida, ja sedda keigest holest;
Ei minna mitte, teie lonkate.

Niisid karjus keik: Ennä! ennä!
Se mees ei sokkura! Oh sedda häbbi!
Ja lahti olli naer niisid keigekando läbbi.

Pat armsaks lääb, mis willotud
Ja lapsesf sadik õpperud.
Siis wagga muido wõttab keelba
Ja sinnul, et sa patrus, õõlda.
Eh! temma jamsib, mõtled sa;
Sest et ta polle ni kui ma.

3.

Rõõmõ kitus.

Rõõmõ on illewelt meil' anud
Ja ei touse patto seest:
Waggal' on ta seltsiks jānud,

Ka:ub dälätte eest.
 Wallatus ja joma:ello,
 Kõrkus, laiskus, kawwalus
 Wallatawad meile rõnno,
 Mendest tulleb tüdinus.

Sellepärast, innimesed,
 Tulge, tulge kuulma meid!
 Meie õppetame teid
 Rõmud tundma, mis on selged.

2.

Rõõm! sa taewa ello sedde,
 Taewa tüttar olled sa!
 Tundes sinno maggust wägge
 Kulutan so kitust ma.
 Sinna kergitad keik waewad
 Kerjasal' ja tunningal' —
 Waesed wüstri wennaks sawad
 Sinno pehme tiwa al.

Keik ma: ilma innimesed!
 Kät ja sund teil' keikidel'.
 Wennad! wist seäl üllewel
 Du üks armas issa asfet.

3.

Kellel' sedda õnneks antud
 Sõbraks olla sõbrale,

Kes on kalli naese sanud,
 Meie seltsi tulgo se,
 Kui ta ühhe aino hinge
 Ta woib onnaks arwata!
 Ja kes sedda ei saand mitte,
 Mingo möda nuttoga.

Keik, mis sures ringis ellab,
 Andko woito armole!
 Senna üllest sadab se
 Kust se tundmatta keik seab.

4.

Rõõmo keik ma: ilma lomad
 Jowad ello rindadest,
 Rõõmo leidwad waggad, furjad
 Temma lille jälgedest.
 Meile anti armastamist —
 Sõbra ustaw hädda sees;
 Usfil' anti himmo: tundmist;
 Seraw seisab losa ees!

Maahalangere keik lomad —
 Ilm! ehk tunned losa heält?
 Dtsi tedda üllewelt —
 Lille rähtede ta road!

5.

Rõõm se on se tuggew saatja

Keik ma: ilma wärkides; illas no 83R
 Rõõm, rõõm aiab ello ratta; 81 835R
 Nago wedder uri sees. 848R 87 81R
 Dist toob ta iddust wälja; 810 818R 82R
 Taewa la:est päikesi — 808R 821 82R
 Aiab täht' de hulgad káiwa; 818 818R
 Mis ei paista tund ja l'gi. 818R
 Rõõmuks, kuida näte päwa
 Lendwad omma uhket teed,
 Lahtuwad keik nutto: õõd
 Sella, kes on patto woitsa.

6.

Tõe: tulle walges temma
 Tõe: noudjat melitab;
 Kannatajat nago emma
 Murre tee peäl tallutab;
 Uhkest seisab usso: mäggi
 Ehhitud ta lippoga,
 Gurno: kirsto prao läbbi
 Paistab ingli selfsis ta.
 Innimesed! kannatage
 Zeise ello pärrast teal,
 Ulle taewa telgi seäl
 Tassub üks suur Jummal kätte.

7.

Rõõm keeb pulma laua kausist —

Wilja: iwwa rammo seest
 Rõupab tigge kannatamist,
 Saab arg siiddant hirmo eest,
 Wennad! touse, touse seisma
 Kui täis peter ringis káiib,
 Et ta wahto aiaks taewa
 Selle au: uks, kes keik täib.
 Kedda täht' de weerleminne,
 Kedda seraw kummardab,
 Sedda waimo terrefab
 Meie waimo pallumme.

8.

Mis woib lojal' wasto anda?
 Innis on ta sarnane!
 Kurwastus ja waesus tulgo
 Rõõmsattega rõõmule!
 Igga wihha melest mingo,
 Sago sõbraks, waenlane!
 Kui ta seädnu dki meil lingo,
 Ei se puutko temmasse!
 Meie wõlla: ramar lõpko!
 Lõpko wihha ilma peält!
 Wennad! kõrgelt üllewelt
 Moistab Jummal jälle armo.

9.

Raskes waewas kindlat siiddant!

Abbi wagga nutjattel!
 Tõeks sago, mis su lubband!
 Digust sõbral, waenlassel!
 Keisrit sates, mehhe julgust,
 Kui ka katsuks ello peäl!
 Mäsa tõle au ja kirust!
 Ditsa sallalikkudel!
 Lõge pühha ringi kofko!
 Rõmo rundes, wanduge,
 Jada selle nou-usse
 Ni wist kui teid Jummal aikko!

10.

Peästnüst fest, mis rahho rikkub,
 Kurjal' meleparrandust!
 Lotust kui surm peäle kippub!
 Kaela-kõhtus hallakrust!
 Ka keik surnud rundko rõmo!
 Wennad! tõstkem lauldes heält:
 Keikil' jummal andeks andko!
 Raddugo pat ärra teält!
 Uhte õnsa lõppe-tundi!
 Hana-rides hingamist!
 Wennad, olgo aruolist
 Surno-kõhtromoistjat meilgi!

Rekrutide laul.

Nüüd mehhed olgem tuggewad!
 Üks kibbe tund on ka;
 Meid kutsub sõtta sõa-heäl,
 Ja keik, mis meil on armas weel,
 Jääb meist nüüd järrele.
 Mei' ümber seisab hulgatest
 Üks kallis rahwoke,
 Ja Jummal on meid sellega
 Jo kofko liitnud werrega;
 Nüüd tenamast lahkume.
 Siin andwad hallid wannemad,
 Kät nuttes poiale,
 Seäl seiswad wennad, ded ka,
 Ja sõbrad naabri-meestrega,
 Keik nutwad ärdaste.
 Sepärrast, mehhed, ruttagem,
 Ja wõtkem lahkuda!
 Se wimitus, waat! agga teeb
 Et südda wägga raskeks jääb,
 Ja ei woi parrata.
 Siis jäge Jummalaga nüüd!
 Teil olgo kindel meel!

Ja uskuge, et Jummal teid
 Ni hästi aitab, kui ka meid;
 Sest ta on siin ja seal.

5.

Panne surno tähhele.

Et pangem neidki tähhele,
 Kes lahkuda siit võtavad!
 Et waatkem hästi järrele,
 Kas nemmad tõest meid jätavad!
 Kui monni surnud nähakse,
 Kes teab siiski selgeste,
 Kas on ta tõest ka surnud?

Dh hädda, kui saab hingega
 Pool surnud ihho mattud!
 Ta olleks woinud ellada,
 Kui polleks mullast kattud.
 Eht ellaks monni nüüdki weel,
 Kui polleks ello õht ja keel
 Ni warsti pantud lukko.

Kui olleks aega monnele
 Ta surma nähhes antud;
 Ja polleks tedda äkkiste
 Kui surnud mahhapantud:

Kül olleks ta weel arkanud,
 Neid õnnistades tänanud,
 Kes tedda mattes tapnud.

Dh arwa temma assemel
 Müüd enuast, innimenne!

Kui surma näggo sul,
 Ja weel ei lahkund hingekenne;
 Ja enneaego kaetakse
 Sind lauaga, ning mattakse
 Siis mullas hopis kinni.

Mis nou sul olleks kirsto sees,
 Kui meel siis ärtab ülles?
 Ja ükski polle abimees;
 Sest et sa hana sülles?
 Sa pörled ennast walloge;
 Sa muudo katsud peaseda;
 Sa heidad meelt ja hinge.

Dh mõtle, mõtle, innime,
 Mis hädda siis sul olleks!
 Ja wata teiste järrele,
 Et hädda neil ei tulleks,
 Kui näitse hing so teie peäl,
 Mis siiski ihhus üllal teäl.
 Dh ärra siis neid matta!
 Et olgo, et hing ihhoga
 Ka saaksid mullast kattud;

Sing ei woi siiski remmaga
 Ei ial sada mattud;
 Waid remma peäseb ommeti,
 Ja siis ta laebab allati
 So holetusse peäle.

Siis pangem neidki tähhele,
 Kes lahkuda siit wõtwad;
 Ja waarkem hästi järrele,
 Kas nemmad tõest meid jätwad.
 Kui monni surnud nähakse,
 Kes teab siiski selgeste,
 Kas on ta tõest ka surnud?

6.

Mis innime jouab.

Paljo kül mis innime jouab: oh! et nüüd keif
 joud ka
 Wallitseks ennese peäl', ifka weel parremaks
 saaks!

7.

Keif on jummal ka.

Moistlikko teggo kül tunnistab motstust: ei
 agga ta arma
 Enne kui ots kä, et korda lääb nou.

Seft ka selgemal päwal polnud mitte weel tunda
 Sedda mis õsel woib kelada keif.

8.

Tallopoia laul.

Dn mul ma-mehhel! sinno läest,
 Mo jummal! mindki seäti tõest.
 Ma holeks lodi sinnust maad,
 Ka minno hoolt sa õnnistad.
 Au olgo sul!

Au olgo sul! Nüüd kaunimaks
 Ja ifka wiljalisemaks
 Saab minno õige hõlega
 Ma- ilma heaks monni ma,
 Mo heaks ka!

Kül nään kui tõ ja tallomees
 Ka waewa palle higgi sees;
 Kui agga, mis mo lohhus, teen,
 Kül leiba rahhoga siis sõõn.
 Mis tahhan weel?

Mind rõmustades tännab ma,
 Mis hästi wottan harrida;
 Ja minno ello-maia sees
 Dn jummal minno seltsimees
 Ja armoga.

Eh! alw eh! suur on innime,
 Waew tulleb fätte keifele:

Sel ägga, kennest jummalat
 On hea meel, ta warjo al
 On rahho, rõõm.

Sa maa ja taewas tunnistad
 Mull selgest' ülles jummalat,
 Kes päwa loond, kuud, tähhed ka,
 Merd, mersad, põllud miljaga
 Tõd palgaks muul'.

Tõdd tehhes rõmustab mo meel
 Siis ennast, kui ma leikan teal.
 Kui ma-mees ollen teifile
 Siin toitjaks: keiser isse, se
 Ka sööb mo täest.

On mul! ka mind, sai jummalast
 Siin ilmas seatud, Siggimast
 Oh olle terve, hea ma!
 Sind harrin miina rõmuga.
 Sind Jummal on jo loond, mo eest;
 Mo waewa tassub ta so seest.
 Au jummalat!

